

El test d'en Pius

Text: Mireia Vidal

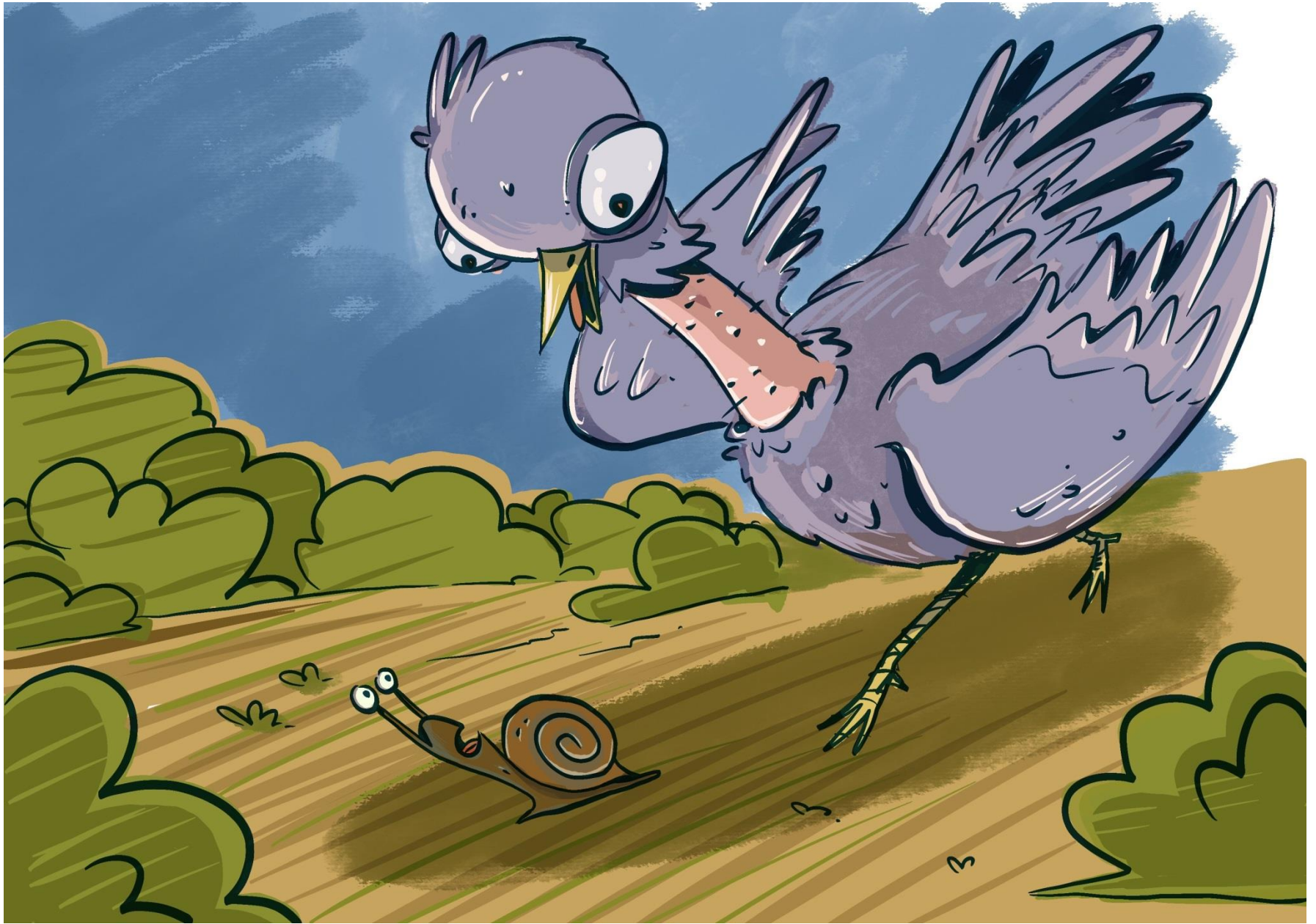
Il·lustracions: David Carretero

En Pius és un cargol que viu en un test. Li agrada el seu test i és prou gran com per tenir-hi un enciam, una mica de menta, uns branquillons de farigola i un gerani tossut que s'entesta a brotar cada any. El Pius s'hi troba bé al seu test, però un dia que el gerani va decidir créixer gairebé un pam, en Pius va enfilar-se fins al capdamunt i va veure una cosa que no havia vist mai. Per primer cop va aconseguir aixecar la banya més enllà dels barrots del balcó i va veure el jardí que hi havia més enllà. Què bonica es veia l'herba fresca. Tan bonica, que en Pius ja no la va poder deixar de mirar.

Des d'aquell dia es passava les hores mirant el jardí amb plantes i flors que no havia vist mai. *Quin gust deuen tenir aquelles flors grogues? I on deu anar a parar aquell tronc tan alt?* En Pius ja no podia deixar de mirar aquell jardí immens que s'estenia al seu davant i es passava el dia enfilat al gerani que ara li semblava esquifit i poca cosa. Només als vespres, quan les banyes se li doblegaven pel cansament, en Pius baixava per la tija seca i s'arraulia sota l'enciam ben amagat a la closca. Aleshores, somiava que rellescava per aquell jardí tan verd i es divertia tastant cada bri d'herba. Però el piu-piu d'un pardal el despertava al matí, i quan treia el cap pel forat de la closca, descobria que tornava a ser al seu test. Aquell test que ara li semblava petit i lleig on tan sols hi havia un enciam, una mica de menta, uns branquillons de farigola i un gerani tossut que amb prou feines aconseguia créixer un pam cada any.

En Pius no sabia per què, però tot d'una ja no s'hi trobava tan bé al seu test, així que va decidir marxar. Volia conèixer les meravelles que s'amagaven en aquell jardí i, tal dit, tal fet, va rossegar una mica d'enciam per tenir la panxa plena i va començar el llarg viatge.

Però no és pas senzill el viatge d'un cargol. Va haver d'arrossegar-se molt per poder baixar pels barrots del balcó, enfilarse a un parell de rajoles, creuar l'asfalt calent d'una vorera i finalment, quan creia que ja no podia més, va notar la fredor de l'herba humida sota seu. Havia arribat! I aquella herba que s'estenia al seu davant era encara més bonica del que havia somiat. Allà on mirés el color verd no s'acabava mai, i en Pius va decidir que volia tastar cada un d'aquells branquillons d'herba. Però quan portava una dotzena de mossegades, ja no podia més, i estava tan cansat que va deixar-se caure al costat d'unes poncelles a mig florir, arraulint-se feliç dins la seva closca.

L'endemà, no va ser el piu-piu del pardal el que el va despertar, sinó una pudor insuportable. *Què és això?* Es va preguntar el Pius molest. I traient el cap de la closca va notar l'escalfor d'una tifa acabada de fer al seu costat. *Ecs*, va pensar. Qui ho havia fet? Però no va haver d'esperar gaire a trobar la resposta perquè tot seguit va notar l'alè calent d'un gos tafaer que l'ensumava.

El pobre Pius no l'havia vist mai una bèstia com aquella, i de poc que no li arrenca la banya si no s'apressa a amagar-se dins la closca. L'animal va bordar i en Pius gairebé es mor de l'ensurt amb aquell so eixordador. Però per sort, el gos no va trigar gaire a allunyar-se i en Pius encara va esperar una bona estona, abans d'atrevir-se a tornar a treure el cap.

Quan ho va fer, amb prou feines va arrossegar-se mig pam que una bola enorme va passar-li per sobre i va aterrar al seu costat. *I ara què passa?*, va exclamar esgarriat. I immediatament unes columnes brutes van aparèixer corrent i de poc va anar que no l'esclafés. Eren unes cames, però sense ni tan sols temps per poder-ho comprovar va sentir una punxada al cos i immediatament la bola i ell van sortir disparats.

Vuit voltes va fer fins que va caure al terra. I sort en va tenir de no haver estat aixafat per la bola que va anar a parar un xic més enllà. De cames en van venir unes altres, i en Pius va poder veure que es tractava d'un grup de nens i nenes que jugaven a pilota. Tot d'una, aquell jardí es va convertir en un immens camp de perills i encara es va espantar més quan un colom brut i mig coix el va començar a picotejar. En Pius va haver d'arrossegar-se tan de pressa com va poder per amagar-se darrera una pedra, i allí s'hi va quedar fins que es va fer fosc.

El pobre Pius tenia fred, por i gana. I per més herba que hi havia al seu voltant ell només pensava en el seu enciam. Què fresques eren les seves fulles i tot d'una va recordar l'ombra agradable que feia a l'estiu la seva menta. També va pensar en la miqueta de farigola que li decorava el paisatge amb les seves flors liles, però el que més enyorava era el seu gerani. Aquell tronc vell i recargolat que s'entestava a florir, però que cada primavera li omplia el test de flors i el deixava enfilar-se per la seva tija per poder veure el món.

Arraulit darrera una pedra, el Pius recordava trist què feliç era al seu test. De què li servia aquell jardí immens si no era casa seva? Tot d'una va comprendre com l'enyorava, i fent el cor fort, va atrevir-se a treure les banyes i va començar a desfer el camí cap al seu balcó.

Li va costar esquivar peus, gossos i pilotes. No va poder evitar empastifar-se amb la tifa d'un gos i encara va haver de sentir la pixada d'un colom que li va esquitxar la closca. Però després d'hores d'arrossegar-se creient que no se'n sortiria, per fi va sentir la fredor dels barrots del seu balcó. A l'altre costat estava casa seva. Un test petit però prou gran per contenir tot allò que estimava i que era el seu món. A poc a poc va arrossegar la closca fins la punta del seu gerani i va deixar-se caure esgotat per la tija fins a la terra. Aleshores, cansat i brut, va tancar els ulls i es va adormir.

No va ser fins l'endemà que va sentir el piu-piu del pardal i va despertar-se. Va treure les banyes curiós, i va somriure tranquil al veure de nou el seu enciam, la petita menta, els branquillons de farigola i el gerani tossut. Llavors, va enfilar-se per la tija, i mirant enllà va observar el jardí. Encara es veia verd i immens, i era cert que era bonic. Però girant la banya avall, va observar el seu test i va sentir que aquell trosset de terra era especial. Era el trosset que sempre havia estimat, i tot d'una va adonar-se feliç que aquell sentiment era més immens i més bonic que qualsevol jardí.

Fi

La guia de la salut i el benestar per als teus fills

Els contes de l'àvia és un recopilació de contes que l'Observatori de la Infància i l'Adolescència FAROS ofereix a la seva plataforma digital (<http://faros.hsjdbcn.org/>) per fomentar la lectura i difondre valors i hàbits saludables en la població infantil.

FAROS és un projecte impulsat per l'Hospital Sant Joan de Déu Barcelona amb l'objectiu de promoure la salut infantil i difondre coneixements de qualitat i d'actualitat en aquest àmbit.

SJJD

Sant Joan de Déu
Barcelona · Hospital